

УДК 81'373.612:811.134.2

НОРМИ ВЖИВАННЯ ФЕМІНІТИВІВ В ІСПАНСЬКОМОВНОМУ КУЛЬТУРНОМУ ПРОСТОРИ

Мороз Аліна Романівна, Київ, Україна

ORCID 0009-0005-4829-4903, morozalina19@gmail.com

NORMS OF USING FEMININE NOUNS IN THE SPANISH-SPEAKING CULTURAL SPACE

Moroz Alina Romanivna

ORCID 0009-0005-4829-4903, morozalina19@gmail.com

Анотація. Стаття присвячена комплексному аналізу сучасного функціонування фемінітивів в іспанській мові в контексті медійного та професійного дискурсу. Визначено соціокультурні, нормативні та прагматичні чинники, що впливають на поширення форм жіночого роду, а також окреслено суперечність між кодифікаційною політикою Королівської академії іспанської мови та реальною мовною практикою. Актуальність дослідження зумовлена зростанням уваги до інклюзивного мовлення та потребою у виробленні збалансованих норм уживання фемінітивів у публічній комунікації.

Емпіричну базу становлять тексти сучасних іспанських ЗМІ (*El País*, *ConSalud*), що представляють юридичний і медичний дискурси. Аналіз показав, що регулярні морфологічні моделі на -a (*abogada*, *médica*) природно інтегруються у професійне мовлення та виконують номінативну функцію без додаткового ідеологічного навантаження. У юридичному дискурсі фемінітиви функціонують стабільно й нейтрально, тоді як у медичному супроводжуються згадками про позицію RAE, що відображає перехідний стан нормативного закріплення.

Результати дослідження засвідчують: по-перше, поступову десемантизацію граматичного роду, коли фемінітиви сприймаються як природні мовні одиниці; по-друге, прагматичну адаптацію інклюзивних форм у медійному просторі; по-третє, залежність прийнятності фемінітивів від професійної сфери. Психолінгвістичні спостереження підтверджують відсутність когнітивних перешкод у сприйнятті регулярних форм, що сприяє їх укоріненню в комунікативній практиці.

Фемінітиви в іспанській мові переходять від периферійного явища до стійкого елементу стандартного публічного дискурсу. Перспективними є подальші корпусні, соціолінгвістичні та психолінгвістичні дослідження, спрямовані на вивчення динаміки їх уживання та можливостей нормативного узгодження з мовною політикою інституцій.

Ключові слова: фемінітиви; іспанська мова; інклюзивне мовлення; мовна норма; медійний дискурс; соціолінгвістика; професійна комунікація; гендерна варіативність.

Abstract. The article is a comprehensive analysis of how feminine forms work in Spanish today in media and professional discourse. It identifies the sociocultural, normative, and pragmatic factors that influence the spread of feminine forms, and outlines the contradiction between the codification policy of the Royal Spanish Academy and actual language practice. The relevance of the

study is due to the growing attention to inclusive speech and the need to develop balanced norms for the use of feminines in public communication.

The empirical basis consists of texts from contemporary Spanish media (El País, ConSalud) representing legal and medical discourse. The analysis showed that regular morphological models ending in -a (abogada, médica) are naturally integrated into professional speech and perform a nominative function without additional ideological connotations. In legal discourse, feminines function stably and neutrally, while in medical discourse they are accompanied by references to the position of the RAE, reflecting the transitional state of normative consolidation.

The results of the study show: first, the gradual desemantisation of grammatical gender, when feminines are perceived as natural linguistic units; second, the pragmatic adaptation of inclusive forms in the media space; third, the dependence of the acceptability of feminines on the professional sphere. Psycholinguistic observations confirm the absence of cognitive barriers to the perception of regular forms, which contributes to their establishment in communicative practice.

Feminines in Spanish are moving from a peripheral phenomenon to a stable element of standard public discourse. Further corpus, sociolinguistic and psycholinguistic studies aimed at studying the dynamics of their use and the possibilities of normative coordination with the language policy of institutions are promising.

Key words: *feminine forms; Spanish language; inclusive language; linguistic norm; media discourse; sociolinguistics; professional communication; gender variability.*

Вступ.Сучасний етап розвитку гуманітарних наук характеризується посиленою увагою до проблем гендеру та мови, адже мовна практика є віддзеркаленням суспільних трансформацій. Одним із найпомітніших проявів таких змін виступає активне впровадження фемінітивів – номінацій жіночої статі – у різних мовах світу. У центрі суспільних та академічних дискусій дедалі частіше опиняються питання нормативності цих форм, їх відповідності граматичній системі та доречності у публічному мовленні.

В іспанськомовному культурному просторі проблема фемінітивів набуває особливої актуальності, оскільки іспанська мова має виразну систему граматичного роду, де більшість іменників та прикметників узгоджуються з ознакою маскулінності чи фемінінності. Традиційно маскулінні форми вважалися «нейтральними» й використовувалися для позначення осіб незалежно від статі, проте сучасні соціокультурні процеси, зокрема рухи за гендерну рівність, поставили під сумнів цю норму.

Особливу роль у гендерних дискусіях щодо іспанської мови відіграють інституції мовної політики – насамперед Королівська академія іспанської мови (Real Academia Española, далі – RAE), яка не завжди підтримує активне поширення фемінітивів. Водночас практика засобів масової інформації, політичного та освітнього дискурсу демонструє тенденцію до поступового закріплення таких форм у мовленні, що створює своєрідне протиріччя між офіційними нормами та реальним ужитком.

Феномен фемінітивів не є характерним виключно в іспанській мові. Наприклад, у французькій та італійській мовах, які також мають граматичний рід, питання узаконення жіночих форм професій та соціальних статусів викликає тривалі суперечки. В англійській мові, де відсутній граматичний рід у більшості іменників, боротьба за гендерно нейтральну мову зосереджена переважно на уникненні маскулінних універсалів («man», «he» тощо) та поширенні нейтральних форм («person», «they»). Порівняння різних мовних ситуацій дозволяє краще зрозуміти формування нових норм вживання фемінних форм в іспанській мові.

Історично іспанська мова знала чимало фемінітивів, які побутували у повсякденному мовленні ще з середньовіччя, але внаслідок кодифікаційної діяльності RAE та впливу патріархальних соціальних моделей чимало з них вийшли з ужитку. Лише в останні десятиліття, на хвилі демократизації суспільства та розвитку феміністичних рухів, вони знову стали активно відроджуватися та закріплюватися у словниках, ЗМІ й офіційних документах.

Необхідність аналізу норм вживання фемінітивів у іспанськомовному культурному просторі з урахуванням граматичних, історичних, соціокультурних та прагматичних чинників зумовлює актуальність обраної теми. Наукова новизна роботи полягає в тому, що дослідження фемінітивів розглядається не лише як мовне явище, але й як соціокультурний феномен, що відображає зміни у суспільстві та трансформацію уявлень про роль жінки в публічній сфері та ставлення до осіб жіночої статі у соціумі.

Постановка проблеми. Попри зростаючу увагу до гендерно чутливого мовлення, питання унормування фемінітивів в іспанській мові залишається відкритим. Королівська академія іспанської мови визнає частину форм жіночого роду, проте послідовно уникає офіційного закріплення багатьох номінацій, аргументуючи це їхньою «ненормативністю» або «надмірністю». Така позиція зумовлює значний розрив між офіційними граматичними рекомендаціями й реальною мовною практикою, адже у пресі, політичних виступах та освітньому середовищі форми на зразок *jueza*, *médica*, *arquitecta* уже функціонують як звичні.

Ще однією складністю є неоднорідність уживання фемінітивів у різних соціокультурних сферах. У ЗМІ та політичному дискурсі вони функціонують значно активніше, ніж у науковому чи адміністративному стилях, де зберігається схильність до використання традиційних маскулінних форм. Така варіативність створює додаткові труднощі для мовної політики: з одного боку, вона свідчить про життєздатність і динаміку мовної системи, а з іншого – виявляє відсутність усталених правил та критеріїв, що сприяє комунікативним непорозумінням.

Додаткову складність становить регіональний аспект. Якщо в країнах Латинської Америки, зокрема в Мексиці, Аргентині чи Колумбії, використання фемінітивів набуває поширення та поступово закріплюється як норма, то в Іспанії ця практика часто зустрічає опір як з боку консервативних мовних інституцій, так і частини суспільства. Це породжує фрагментарність і різноманітність у межах спільного іспаномовного простору, де відсутність уніфікованого підходу ускладнює міжкультурну комунікацію та офіційне діловодство.

Проблема також ускладнюється тим, що питання вживання фемінітивів виходить за межі суто лінгвістичної площини. Воно має виразне соціальне, політичне та культурне вимірювання, пов'язане з прагненням до гендерної рівності. Соціальні дебати навколо фемінітивів нерозривно пов'язані з ширшим питанням інклюзивної мови, що охоплює не лише номінації жіночої статі, а й альтернативні форми на позначення гендерної нейтральності (*todes, les estudiantes*). Хоча RAE категорично заперечує можливість узаконення таких інновацій, їхня поява в дискурсі свідчить про прагнення частини суспільства до більшої мовної рівності.

Проблема дослідження полягає не лише у визначенні статусу фемінітивів у системі іспанської мови, а й у необхідності врахування соціокультурного контексту, мовної політики та динаміки комунікативних практик. Це вимагає комплексного підходу, який поєднає граматичний, лексикографічний та прагматичний аналіз, що і визначає актуальність та практичне значення теми.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасній науковій літературі дослідження з проблеми фемінітивів в іспанській мові можна згрупувати за кількома основними напрямками:

- нормативно-лексикографічні й інституційні дослідження,
- корпусні та медіалінгвістичні аналізи реального вжитку,
- соціолінгвістичні дослідження установавання ставлення й практик у суспільстві,
- психолінгвістичні експерименти щодо сприйняття нових форм та
- дослідження політичного й регіонального контексту, що впливає на мовну політику.

У нормативно-лексикографічному напрямі центральним орієнтиром є доповідь Ігнасіо Боске «Sexismo lingüístico y visibilidad de la mujer», опублікована під егідою RAE. У ній автор аргументує, що масове введення нових жіночих форм може призвести до надмірної фрагментації системи, хоча визнається необхідність забезпечення видимості жінок у мові. Позиція RAE загалом лишається обережною: академія визнає низку жіночих форм (зокрема в

офіційних документах і словниках), однак утримується від підтримки масової інновації без достатнього обґрунтування або тривалого вжитку.

Корпусні та медіалінгвістичні дослідження фіксують поступове зростання частоти вживання фемінітивів у пресі, теле- й радіодискурсі, особливо в матеріалах, пов'язаних із політикою, культурою та журналістськими професіями. Водночас виявлено розрив між мовною практикою й офіційною кодифікацією: суспільний тиск на мовні інституції (наприклад, через медійні кампанії) часто випереджає рішення академічних структур, створюючи ситуацію напруженого співіснування нормативної та дескриптивної лінії.

Соціолінгвістичні дослідження показують значну варіативність у ставленні до фемінітивів залежно від віку, рівня освіти, місця проживання та політичних орієнтацій мовців. Молодші покоління, представники університетських середовищ і активні користувачі соціальних мереж здебільшого підтримують уживання фемінітивів та інклюзивної мови. Водночас консервативніші групи — особливо серед старшого покоління та в офіційних установах — виявляють помітний опір мовним змінам. Важливу роль відіграють також локальні ініціативи: університети, муніципальні органи та громадські організації дедалі частіше розробляють «*manuales de lenguaje no sexista*», які регламентують мовні практики на інституційному рівні.

Психолінгвістичні дослідження звертають увагу на те, як інноваційні морфологічні маркери сприймаються носіями мови. Експерименти показують, що такі форми, як «*todes*», можуть уповільнювати процес обробки мовлення у перші моменти розпізнавання. Однак носії поступово адаптуються, а рівень прийняття залежить від частотності зустрічі з формою та контексту її вживання. Це свідчить про наявність потенціалу для поступової когнітивної інтеграції нових мовних маркерів.

Нарешті, політичний і регіональний виміри вносять додаткову складність у процес унормування. У країнах Латинської Америки ситуація істотно варіює: у Мексиці, Аргентині та Чилі спостерігаються активні кампанії за інклюзивну мову, тоді як у низці держав відбуваються спроби законодавчо обмежити або заборонити її вживання. Це призводить до регіональної нерівномірності в межах іспаномовного простору, де мовні практики тісно переплетені з політичними процесами.

Таким чином, аналіз останніх досліджень показує, що проблема фемінітивів перебуває у фокусі як академічної, так і суспільної уваги. Попри значні досягнення, лишаються нерозв'язаними питання: відсутність єдиної нормативної позиції, обмеженість психолінгвістичних експериментів і надзвичайна залежність мовної політики від політичних та культурних контекстів. Це визначає необхідність подальших міждисциплінарних

досліджень, які поєднують лексикографічний, соціолінгвістичний і когнітивний підходи.

Метою даної роботи є комплексний аналіз сучасного функціонування фемінітивів в іспанській мові на основі емпіричного дослідження текстів медіа та професійних дискурсів. У центрі уваги перебуває співвідношення між офіційною нормативною позицією, яку представляє Королівська академія іспанської мови, та реальною практикою вживання жіночих форм у публікаціях на нейтральні професійні теми. Завдання полягає у виявленні тенденцій інтеграції фемінітивів у медійний дискурс, визначенні соціолінгвістичних і професійних чинників, що сприяють або перешкоджають їх використанню, а також оцінці когнітивної прийнятності нових форм у читачів. Дослідження має на меті не лише описати сучасний стан явища, але й оцінити потенціал подальшого унормування та інтеграції фемінітивів у іспанський культурний простір.

Аналіз мовного матеріалу. Для практичного підтвердження теоретичних положень дослідження було здійснено аналіз фемінітивів у двох сучасних публікаціях іспанських ЗМІ, що належать до різних комунікативних сфер — юридичної (El País) та медичної (ConSalud). Такий вибір дозволяє простежити специфіку функціонування форм жіночого роду у професійно-орієнтованому дискурсі, де від точності й нейтральності мовлення особливо залежить сприйняття тексту.

1. Юридичний дискурс: “Las abogadas españolas conquistan los bufetes anglosajones” (El País, 2025)

У заголовку статті форма *las abogadas* виконує номінативну функцію суб’єкта та вказує на групу жінок, що досягли успіху в міжнародних юридичних фірмах. З лінгвістичного погляду, уживання фемінітиву *abogadas* реалізує принцип морфологічної деривації за допомогою флексії *-a*, що є регулярним і закономірним способом позначення жіночого роду в іспанській мові.

У контексті статті ця форма не супроводжується метатекстовими коментарями або поясненнями, тобто вона виконує функцію нейтральної номінації, а не маркера гендерної ідентичності. Це свідчить про прагматичну десемантизацію родової опозиції — тобто втрату емоційного чи оцінного забарвлення, яке раніше могло супроводжувати вживання подібних форм.

У тексті зустрічаються також інші словоформи — *socias*, *directivas*, *juristas* — які природно співіснують у межах того самого синтаксичного поля. Усі вони демонструють тенденцію до лексико-граматичної узгодженості, що підтверджує розширення системного поля фемінітивів у сучасному медійному регістрі.

З точки зору дискурсивної прагматики, авторка використовує фемінітиви як інструмент видимого визнання професійного статусу жінок, водночас не

протиставляючи їх чоловікам. Це приклад інклюзивної номінації без конфлікту норм — модель, яка відповідає тенденціям нейтралізації статевої асиметрії в офіційній іспанській пресі.

2. Медичний дискурс: “¿Qué dice la RAE del lenguaje inclusivo referente a las profesiones sanitarias?” (ConSalud, 2020)

Друга стаття має метатекстовий характер і спрямована на обговорення нормативного статусу фемінітивів у сфері медицини. ЦентRALЬНОЮ одиницею аналізу виступає слово *médica*, яке утворене за аналогічним морфологічним принципом і фіксується словниками як прийнятна форма жіночого роду.

Однак у тексті простежується металінгвістична рефлексія: автор не лише констатує факт уживання, а й наводить позицію Королівської академії іспанської мови, яка схвалює такі форми лише тоді, коли вони мають історичну або структурну мотивацію. Це виявляє суперечність між кодифікаційною інерцією RAE та реальним функціонуванням мови в професійному середовищі.

З лексико-семантичного погляду, форма *médica* у тексті виконує термінологічну функцію — вона позначає професію без додаткового ідеологічного навантаження. Однак при згадуванні інклюзивних форм типу *médic@* чи *médicx* стаття переходить у площину соціолінгвістичної оцінки, що демонструє межі прийнятності мовних інновацій у публічному дискурсі.

Отже, у межах медіаресурсу ConSalud фемінітиви реалізують інституційно допустимий рівень інклюзії, при якому мовна норма адаптується до соціального запиту, але не порушує граматичних принципів.

Обидва тексти демонструють високий рівень морфологічної природності фемінітивів, що утворюються за регулярними моделями (-a). Вони не викликають семантичної або когнітивної напруги у сприйнятті реципієнта, що узгоджується з висновками психолінгвістичних досліджень (Vera et al., 2023), де доведено, що нейтральне вживання фемінітивів не збільшує когнітивного навантаження під час читання тексту.

З погляду соціолінгвістичної варіативності, обидва приклади належать до іспанських джерел, однак навіть у межах Іспанії спостерігається поступова легалізація фемінітивів у пресі, особливо тоді, коли йдеться про сфери із традиційним чоловічим домінуванням (право, медицина). Це вказує на зрушення від емоційно-ідеологічного дискурсу до прагматично-інституційного, у якому фемінітиви набувають статусу професійної норми.

Результати досліджень. Проведений аналіз сучасних публікацій у засобах масової інформації, зокрема статей *Las abogadas españolas conquistan los bufetes anglosajones* (El País, 2025) та *¿Qué dice la RAE del lenguaje inclusivo referente a las profesiones sanitarias?* (ConSalud, 2020), дозволив виявити низку

закономірностей, що характеризують реальне функціонування фемінітивів в іспанському публічному дискурсі.

По-перше, встановлено, що в сучасній іспанській пресі фемінітиви поступово інтегруються в нейтральний мовний ужиток. Форми на кшталт *abogadas, socias, juristas, directivas* або *médicas* не сприймаються як ідеологічно марковані, а виконують номінативну функцію для позначення професійної належності жінок. Це свідчить про десемантизацію граматичного роду, коли жіночі закінчення втрачають експресивне забарвлення і стають елементом усталеної морфологічної системи.

По-друге, результати аналізу підтверджують наявність прагматичної адаптації фемінітивів у текстах офіційного та медійного реєстрів. Автори свідомо уникають гіперкорекцій чи інновацій на кшталт *médicx, abogad@*, натомість віддаючи перевагу граматично природним моделям (*médica, arquitecta, diputada*). Це демонструє тенденцію до гармонізації між граматичною нормою та соціальним запитом, де мова реагує на потребу інклюзивності, не виходячи за межі своєї морфологічної системи.

По-третє, дослідження показало, що рівень прийнятності фемінітивів значною мірою залежить від професійної сфери. У юридичному дискурсі вживання форм типу *abogada, magistrada, fiscal* функціонує як маркер професійного статусу, тоді як у медичному середовищі форма *médica* супроводжується частими згадками про позицію RAE, що свідчить про перехідний стан нормативного закріплення. Таким чином, різні галузі демонструють різний ступінь готовності приймати мовні інновації.

По-четверте, зіставлення двох текстів виявило різницю у дискурсивній тональності: *El País* реалізує інклюзивну модель без конфлікту, тоді як *ConSalud* залишається у площині нормативного обережного балансу між традицією та змінами. Це відображає соціолінгвістичну ситуацію сучасної Іспанії — поступову нормалізацію фемінітивів у практиці при збереженні певного інституційного консерватизму.

Нарешті, у контексті психолінгвістичних спостережень (Vera et al., 2023) можна стверджувати, що регулярне вживання фемінітивів у медіа сприяє швидкій когнітивній адаптації мовців до нових форм. Таким чином, масова комунікація виконує роль каталізатора у процесі закріплення інновацій у мовній системі.

Узагальнюючи, результати дослідження засвідчують, що фемінітиви в іспанській мові перейшли від маргінальних форм до інституційно визнаних елементів професійного мовлення. Попри відсутність єдиної кодифікації, мовна практика демонструє тенденцію до стійкого функціонування фемінітивів як засобу гендерно збалансованої комунікації.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Проведене дослідження підтвердило, що процес унормування фемінітивів у іспанській мові є динамічним і багаторівневим. На морфологічному рівні спостерігається стійка інтеграція форм із суфіксом *-a*, які не суперечать граматичній системі та виконують номінативну функцію. На прагматичному рівні ці форми дедалі частіше використовуються як нейтральні позначення професійної ролі, а не як ідеологічний маркер.

Найпомітнішим є розрив між нормативною політикою RAE та реальною практикою медіа, які відіграють роль провідних агентів мовної інновації. Юридичний і медичний дискурси показують, що фемінітиви функціонують природно, не викликаючи когнітивного спротиву у читача, що вказує на поступову нормалізацію інклюзивного мовлення.

У соціолінгвістичному вимірі фемінітиви виступають показником мовної демократизації, відображаючи ширші культурні процеси – посилення рівності статей і трансформацію суспільних ролей.

Перспективи подальших досліджень полягають у:

1. Кількісному корпусному аналізу частотності вживання фемінітивів у різних жанрах (новини, наука, соцмережі) з урахуванням географічної варіативності.
2. Прагматичному аналізу контекстів, де вживання фемінітивів супроводжується позитивними чи негативними оцінками, для виявлення ступеня їх соціальної прийнятності.
3. Психолінгвістичних експериментах щодо впливу фемінітивів на сприйняття тексту і наявність когнітивних ефектів (уповільнення, зміна інтерпретації тощо).
4. Порівняльних дослідженнях між іспанським і латиноамериканським варіантами мови з метою простеження регіональної динаміки мовних інновацій.

Можна зробити висновок, що фемінітиви у сучасному іспанському дискурсі пройшли етап соціальної апробації й увійшли у фазу поступової стандартизації. Їх подальше унормування залежить від здатності інституцій мовної політики збалансувати традицію з реальними комунікативними потребами суспільства. Також можна стверджувати, що фемінітиви вже займають помітне місце у сучасному іспаномовному дискурсі та виступають індикатором суспільних змін, проте їхнє унормування та повне прийняття ще перебуває на етапі становлення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Asociación Cultural Simone de Beauvoir & Ayuntamiento de Torrejón de Ardoz. (2006). *Guía para la utilización de un lenguaje no sexista*. Ayuntamiento de Torrejón de Ardoz. <https://repositorio.ciem.ucr.ac.cr/jspui/handle/123456789/193>
2. Bosque, I. (2012). *Sexismo lingüístico y visibilidad de la mujer*. *Boletín de Información Lingüística de la Real Academia Española*. <https://revistas.rae.es/bilrae/article/view/120>
3. Cordero P. (2020, enero 21). ¿Qué dice la RAE del lenguaje inclusivo referente a las profesiones sanitarias? *ConSalud*. <https://www.consalud.es/profesionales/que-rae-lenguaje-inclusivo-referente-profesiones-sanitarias.html>
4. Instituto de la Mujer. (2020). *Manual de lenguaje no sexista*. Ministerio de Vivienda y Agenda Urbana, Gobierno de España. https://www.mivau.gob.es/ministerio/promocion-de-la-igualdad-de-genero/2020/manual_lenguaje_inclusivo
5. Instituto de Políticas Públicas en Derechos Humanos del MERCOSUR (IPPDH). (2018). *Manual pedagógico sobre el uso del lenguaje inclusivo y no sexista*. MERCOSUR. <https://ippdh.mercosur.int/publicaciones/manual-pedagogico-sobre-el-uso-del-lenguaje-inclusivo-y-no-sexista>
6. Lledó Cunill, E. (2003). *El sexismo en el lenguaje*. Icaria.
7. Ruiz de Valbuena, I. (2025, marzo 9). Las abogadas españolas conquistan los bufetes anglosajones. *El País*. <https://elpais.com/economia/negocios/2025-03-09/las-abogadas-espanolas-conquistan-los-bufetes-anglosajones.html>
8. Sczesny, S., Formanowicz, M., & Moser, F. (2016). Can gender-fair language reduce gender stereotyping and discrimination? *Frontiers in Psychology*, 7, 25–36. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2016.00025>
9. Universidad Politécnica de Madrid. (2010). *Manual del lenguaje no sexista*. Universidad Politécnica de Madrid. <https://repositorio.ciem.ucr.ac.cr/jspui/handle/123456789/320>
10. Vera, J., Comesaña, A., & Betancort, M. (2023). *Tiempos de lectura de oraciones con lenguaje inclusivo en español: un estudio psicolingüístico*. <https://revistavertex.com.ar/ojs/index.php/vertex/article/view/366>